

אמא

היי אמא,
שלוש בלילה הלב מרוסק המחשבות לא
נותנות לישון.

אני יושבת ונוכרת איך פתאום באמצע החיים
שנראה שהכל הולך ומסתדר נופלת עלינו הפצצה

.
לעולם לא אשכח את אותו יום שישי
שראיתי אותך, היית כל כך רזה עם בטן
שפתאום גדלה באופן לא מוסבר ואמרתי
שאנחנו לא מחכים יותר אפילו עוד שניה!
עכשיו עולים לבית חולים, ובאמת עלינו.
מאותו יום התחיל סרט האימה. נכון, לא הכל
היה שחור, אפילו היה שלב שישבנו שתינו
ואמרתי לי שאת מחבקת את המחלה ויכולה
לראות את הטוב שבה, כי היא נתנה לך סוג
של הפסקה ממרוץ החיים המטורף, לרגע
לשים את הטפל בצד ולהתרכז בעיקר וגם
בעצמך, כי כל החיים הקדשת ועשית עבור
כולם, ואת עצמך שמת בעדיפות אחרונה.

אבל מהר מאוד זה מיצה את עצמו. את לא
אישה של אור הזרקורים ובטח לא אישה של
לשבת בבית. תמיד היו לך 'קוצים בתחת'
חייבת כל הזמן להיות בתזונה: לעבוד,
לנקות, לסדר, לרוץ, לטייל... כמה אהבת
לטייל... היית מתלהבת מהדברים הפשוטים
של החיים: מפרח יפה, מציפור
מצייצת; תמיד אמרת איזו באסה שלא
הצלחתי להעביר גם אלייך את האהבה שלי
לטבע ולציפורים.

אבל הצלחת להעביר אלי דברים אחרים
אמא...
היינו מחוברות בלב ובנפש קשר של אמא ובת
שהלואי על כולם.
את היית מקור הכוחות שלי, שלא יודעת
מאיפה אני אשאב אותם עכשיו.
אבל אנחנו נהיה חזקים אמא, מבטיחה
שאשמור על המשפחה.

ואת... תשמרי עלינו מלמעלה
תנוחי אהובה שלנו ותמסרי דש לסבתא
דרורה.

תמיד אמרת לי: רוני, איזו סבתא את
פיספסת. אם אמא שלי הייתה בחיים את
היית זוכה בסבתא הטובה בעולם.

לא חשבתי שיום יבוא ואצטרך להגיד את
אותן מילים לילדי שיבואו.. כי באמת שהם
פיספסו פה סבתא מיוחדת במינה.

לשחר, עדי, ניצן ולי, הייתה זכות גדולה
להיות ילדייך, אפילו שזה היה קצר... קצר
מדי.

רוני

